

Prywatna opinia uzupełniająca w sprawie przeciwko członkom zarządu spółki z o.o. o zapłatę z art. 299 KSH

W VI 2016 r. biegły prywatny Marcin Kubiczek wydał pisemną opinię uzupełniającą -na zamówienie pozwanego- w sprawie o zapłatę, toczonej przeciwko członkowi zarządu spółki z o.o. na podstawie art. 299 KSH.

W treści przedmiotowej opinii prywatnej biegły ustosunkował się do szeregu zarzutów podniesionych przez stronę powodową w stosunku do sporządzonej przez siebie opinii głównej, a także odniósł się do wydanej w sprawie uzupełniającej opinii biegłego sądowego.

Przedmiotem rozważań biegłego prywatnego stał się szereg kwestii dotyczących zarówno metodyki przyjętej podczas procedowania opinii głównej, a tym samym pracy biegłego w analogicznych sprawach, jak i poprawnych metod kwantyfikacji momentu materializacji przesłanek niewypłacalności, a w szczególności przesłanki płynnościowej [art. 11 ust. 1 PU].

W treści opinii prywatnej podniesiona została m.in. kwestia możliwości przywoływania przez biegłego prywatnego określonych norm prawnych, czemu sprzeciwił się powód. Wskazano, iż strona powodowa nie dostrzegła zasadniczej i oczywistej różnicy pomiędzy dokonywaniem wykładni norm prawnych przez biegłego prywatnego a wyłącznie prezentacją dominującej i aktualnej wykładni, legitymizowanej zarówno orzecznictwem i praktyką orzeczniczą, jak i przeważającym stanowiskiem przedstawicieli doktryny. Biegły nie powinien formułować własnej, zindywidualizowanej interpretacji norm prawnych, nie może jednak pozbawić sporządzonej opinii jasnej i klarownej komunikacji przyjętych ram prawnych.

Kluczowym elementem przedmiotowej opinii uzupełniającej było jednak dowodzenie, iż na gruncie prawa upadłościowego i naprawczego obowiązującego do dnia 31.12.2015 r. nie sposób zaakceptować takiej wykładni art. 11 PU, którą można byłoby określić umownie

wykładnią „dwóch faktur i czternastu dni”. Biegły prywatny zarysował szeroko tło historyczne oraz podkreślił, iż rygoryzm interpretacyjny – aprobujący ogłaszanie upadłości już w przypadku dwóch długów i krótkotrwałego wstrzymania płynności finansowej dłużnika - zachwiał się właśnie wskutek orzeczenia Sądu Najwyższego z 19.01.2011 r. w sprawie prowadzonej pod sygn. V CSK 211/10, w którym dokonano bezpośrednio odmiennej wykładni płynnościowej przesłanki niewypłacalności. Nadto, w treści opinii uzupełniającej przywołano szereg argumentów ekonomiczno-prawnych i aksjologicznych, klarownie obrazujących aktualną i właściwą interpretację przesłanki płynnościowej [art. 11 ust. 1 PU].

Biegły prywatny pokusił się także o skonfrontowanie twierdzeń powoda w zakresie charakteru i funkcji instytucji biegłego sądowego/prywatnego. Podkreślił, iż o ile zdaniem powoda „biegły jest po to aby te okoliczności faktyczne właśnie przedstawić a nie interpretować”, o tyle zdaniem Sądu Najwyższego- „przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena” [orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 19.04.2005 r., sygn. I UK 318/04]. Kwantyfikacja momentu materializacji przesłanek niewypłacalności w danym stanie faktycznym nie polega zatem na mechanicznym zestawieniu danych finansowych, ale na ich wszechstronnej interpretacji, przy wykorzystaniu posiadanych wiadomości specjalnych.

W dalszej części uzupełniającej opinii prywatnej, biegły prywatny podważył również procesową wiarygodność sporządzonych w sprawie przez biegłego sądowego opinii sądowej oraz uzupełniającej opinii sądowej, wskazując, iż brak jest w nich wykazania poprawnych i uporządkowanych podstaw teoretycznych, wskazane ramy prawne wzajemnie się wykluczają, kluczowym ustaleniom (data niewypłacalności) brak jest umotywowania, a całość opinii zamyka się raczej w prezentacji faktów niż w ich specjalistycznej ocenie. Stąd też opinie te -w ocenie biegłego prywatnego- nie powinny stanowić podstawy rozstrzygnięcia przez Sąd orzekający w niniejszej sprawie.

Bartosz Sokół

Prawnik. Młodszy partner w Biurze Doradcy Restrukturyzacyjnego Marcina Kubiczka.

